

จดหมายฉบับที่ 3 จากซิดาโก

3 มกราคม 2515

พ้ออกที่คิดถึงอย่างยิ่ง

เขียนจดหมายมาคร่าวก่อน พร้อมทั้งส่งส.ค.ส.ตามมาเมื่อปลาย
เดือนที่แล้วคงไ้รับแล้วนะ เป็นยังงั้นๆ เห็นเงียบหายไป มี
จดหมายตกค้างถึงเราบ้างมัย ถ้ามีช่วยส่งต่อไปให้ที ถ้าว่างเขียนเลา
อะไรๆ ไปบ้าง สองสามคำก็ยิ่งดี อยู่ในนั้นก็ไ้แต่พึ่งข่าวจากทีวี.
เท่านั้น บางทีก็ฟังไม่รู้เรื่อง นานๆ ถึงจะไ้ดูเหตุการณ์สำคัญเกี่ยวกับ
เมืองไทย ไ้ไ้ไ้ออกข่าวทุกวันหรือก หมุนตั้งแต่ไปทำงาน ไ้ไ้ไ้ไ้
กลับถึงบ้านก็เกือบ 3 ทุ่มแล้ว ถ้าตกรถไฟเหี่ยวแรกๆ แลวกวาจะกิน
ข้าวเสร็จ พอจะมีเวลานั่งดูทีวีคุยกันกับพี่สาวเรียงเม็ค ซึ่ง
บางทีก็เจอรายการดีๆ เช่น ทอม โจนส์โชว์ เป็นรายการที่คนคิดมาก
เพราะบางทีมองเห็นผู้หญิงที่นั่งอยู่ติดเวทีดอกกางเกงในโยนขึ้นไปให้
ทอม โจนส์บนเวที! ทีวี. สักกันตาแฉะเลย มันมีตังสิบกวาของ ออก
อากาศตั้งแต่ห้าครึ่ง ปิคสถานีราวๆ ทีวีหรือหาแล้วแต่รายการ ราย
การตอนดึกมันก็ยังมีแหละ เอาหนึ่งเกาๆ สมัยคุณปู่ยังหนุ่มมาฉายใหญ่
ทุกวัน มีเวลาดูเต็มทีก็คือคืนวันศุกร์ วันเสาร์.. แต่ตอนคริสต์มาสกับ
ปีใหม่นี้ไม่มีใครเปิดทีวี. ทีวีเลย มีปาร์ตี้กันยัน มีที่บ้วนแล้วก็ยังไม่พอ
ไปปาร์ตี้บ้านญาติอื่นๆ อีก สะบักสะบอมนาดู กินกันแล้วก็คุยกันเรื่อง
สัพเพเหระยันดึกกิน แฮมมโจนแกชอบมีปาร์ตี้มาก เราก็ช่วยล้างชาม
อานทุกที มือไม้เราแห้งเหี่ยวไปหมด เพราะต้องล้างน้ำร้อนตลอดเวลา
ต่อไป เห็นจะหมกหน้าปาร์ตี้กันที่ ฟรังก์ของต้นแถมก็ ดีห้าครึ่ง ของ
แคงตัวให้เสร็จก่อนเจ็คโมงเช้า เดินไปถึงสถานีราวๆ 15 นาที ถ้าวัน
ไหนหนาวมาก ยิ่งฝนตกด้วยละก็ แสบซาคใจตายเลย นั่งหลับไปใน
รถไฟราวๆ ครึ่งชั่วโมง ถ้าเป็นขบวนพิเศษไม่หยุดตามสถานีย่อยๆ แต่
ถ้าเป็นรถธรรมดา จอคบ่อยๆ ก็ราวๆ 40 นาที คนส่วนมากที่อยู่ใน

เมืองขึ้นรถไฟไปทำงานที่ชุกาโกทุกคนแหละ บางคนบ้านอยู่ไกลสถานี ก็ขึ้นรถมาจากบ้าน จอครถไว้ที่สถานี (เสียค่าจอด) แล้วก็ขึ้นรถไฟไปทำงาน บางคนก็มีเมียมีแม่ขึ้นมาส่งที่สถานี เย็นก็มารับกลับบ้าน ที่รถไฟเลยทองช่อเป็นบัตรแข็ง เป็นรายอาทิตย์ รายบักซ์ และรายเดือน เลือกช่อโคตคามคนทุน เราช่อโคตรายบักซ์ 18.90 เหรียญ เพราะเงินออกทุกวันอังคาร แต่ก็ไม่โคตเค็มรอยหрок ถูกหักภาษีเสียเกือบ 30 เหรียญ ก็เหลือราวๆ เจ็ดสิบกกว่าๆ ถ้าอาทิตย์ไหนมีงานมาก ก็ทำเงินโคตมากหน่อย ถ้าไม่ค่อยมีงานก็เลิกตรงเวลาโคต เผลอโผลเหมือนข้าราชการเมืองไทยไม่โคตหрок ทองบีมพับัตรเวลาเช่า-ออกทุกครั้ง อยากจะโคตก็โคต แต่ถูกหักคาโคต แต่บริษัทนั้นมีบริการไม่เลวหрок เป็นบริษัทเก่าแก มีช่อเสียงมา 42 ปีแล้ว ในวันหยุด เช่น คริสต์มาส ปีใหม่ ก็จ่ายเงินให้เค็มวัน (8 ช.ม.) เวลาเจ็บป่วยก็ออกคารักษาให้ใครทำงานครบสามเดือนแล้ว ถ้าไปเรียนพิเศษ (ตอนกลางคืน) มีสิทธิเบิกคาเทอมโคตคยู เรายังคิดไม่ตกว่าจะเรียนดีหรือช่เกียจดี มีมหาวิทยาลัยเอกชนอยู่ข้างๆ บริษัทนั้นแหละ ทั้งสองแห่ง แต่คิดเรื่องเดินทางแล้วออนใจ... เออ, เมื่อตะกียังเลาเรื่องการเดินทางไม่จบ... พอรถไฟถึงสถานีในชุกาโกแล้ว ก็เดินแข่งกับฝรั่งไปขึ้นรถเมลที่จะไปยังใจกลางเมือง เสียคาร์ดอีก 35 เซนค (ประมาณ 7 บาท) นั่งบางยืนบางไป อีกราวๆ 15 นาที ลงเดินอีก 5 นาที เรียกว่าจะถึงที่ทำงานก็หอบงักๆแหละ ก็มันหนาวซาคใจ ลมก็แรงเป็นบ้าเลย พัดจนตัวเซแหละ ขนาดใส่เสื้อโคตหนาๆ หมวก ถุงน่อง บูท ครบชุด มันก็ยังไม่สบายเข้าไปไหนๆ นัพวกเขาว่ากันว่ายังไม่เท่าไรนะ แคลบ 15 องศา!

เราตุคสิใจไม่ถูกหрокตอนนั้น ว่าจะออกมาเช่าห้องอยู่คนเดียวดีหรือไม่ คาเขาแพงหุคับ ขนาดห้องเกียวร้างๆ ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ มันเอาคัง 155 เหรียญ (3,100 บาท) แต่อยู่ไกลที่ทำงานมาก เดินราวๆ

10 นาที ไม่ต้องขึ้นรถไฟ ต่อรถเมล์ แต่ตอนนั้นมันยังไม่ว่าง ต้องเขียนใบสมัครคอยไปก่อน แต่อยู่กับหม่อมเจองานก็สบายใจดีมาก ตอนได้เงินเดือนแรกนี่ เราก็ช่วยค่าเช่าบ้านไปอาทิตย์ละ 25 เหรียญ ที่เหลือก็เป็นค่ารถ ค่าอาหารกลางวัน (งคมือเขา) เพราะต้องเลาะกระโปรงทุกตัวแล้ว นำหนักขึ้นปรุกๆ เลย ซอเสื้อใหม่ใส่บ้าง แต่ก็แพงมาก คิดว่าเดือนหน้า คงพอมีเงินเหลือส่งไปให้ให้คุณพ่อไซบางหรือคุณแม่สามเดือน ก็คงจะไคเงินเดือนเพิ่ม อาจจะเป็นอาทิตย์ละ 150 เหรียญก็ได้ เราก็ไม่เคยถาม ไคงานศึกษาบริษัทใหญ่ๆ อย่างนั้นก็เหลือเกินแล้ว... อายาวายังงั้นงั้นเลย เราอยากไคไคมากกว่าชุนออนทกว่าชุนบับานนะ ซักสองอัน สำหรับใช้ที่บ้านกับที่ทำงาน มันใช้เครื่องผูกฝุ่นกันก็จริงหรือ แต่เรารำคาญ ห้องนอนเราเล็กนิดเดียว เครื่องผูกฝุ่นอันเบอะเรอ หอบขึ้นหอบลงรุงรังมาก ไคกว่าไคเมืองนอกมันก็มีหรือ แต่แข็งยิ่งกว่ากานมะพร้าวบานเราอีก กวาคชุนไม่เอาไหนเลย กรุณาส่งไปให้ควยเถอะ ตักคามันทิ้งไป เราจะไปขอเอาเอง เอาแค่ส่วนปลายของมันส่งหอแอมเมลให้ที ค่าส่งอาจจะแพงบ้าง แต่เราจะส่งคอลลารคืนมาให้วันหลัง ส่งไปที่บ้านก็แล้วกัน ส่งไปที่บริษัทมันจะโง่เกินไป ขนาดสั่งไคกว่าไคจากเมืองไทยไปไคนี้ ฝรั่งมันอายเปุลาๆ

อะไรเป็นอะไรทางบ้าน ช่วยเล่าไปที่เถอะ ไคขาวจากพี่อ้อมบ้างมัย เคยเขียนจดหมายถึงเมื่อเดือนก่อน แต่ก็ไม่เห็นตอบ เรานะสบายดีหรือยังไม่พบปัญหาอะไรเลย แต่ก็คิดอยู่เสมอว่าทางบ้านคงสบายดีกันทุกคน

คิดถึงมาก ..

อ่าน

ป.ล. อยากกินยาหน่อไม้มาก เมื่อตอนกลางวันวานนี้ ท้า "ข้าวซอย" กินกัน มันก็พอไปได้ แต่ใจนึกกับแอมเมทชคโสกฮือเลย พี่แกชอบมาก
 บน อยากจะกินข้าวซอยมานานแล้ว เลยไปซื้อน้ำพริกแกงกะหรี่ของ

อ.ส.ร.ที่"เมืองจีน"ไปทำแบบคักแปลงเอาเอง.

และแล้ววันนั้นก็มาถึง...